

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

23 septembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Elena Covalenco,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan, Nadejda Toma și Petru Moraru,

a judecat în ședință, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Cahul, Dumitru Calendari, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 30 decembrie 2013, în cauza penală în privința lui

Culicovschi Pavel Pavel, născut la 23 martie 1983, originar din s. Coștangalia, r-nul Cantemir, domiciliat în or. Cantemir, str. M. Eminescu 1, ap. 8.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- *Instanța de fond - din 06.05.2010 - 24.03.2011;*
- *Instanța de apel - 27.04.2011 - 15.02.2012;*
- *Instanța de recurs - din 08.10.2012- 04.12.2012;*
- *Instanța de apel - 04.01.2013 - 30.12.2013;*
- *Instanța de recurs - din 27.05.2014- 23.09.2014.*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Code de procedură penală a fost legal executată.

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, asupra recursului,

CONSTATĂ:

1. De către organul de urmărire penală, Culicovschi Pavel a fost învinuit de faptul că, aflându-se în incinta Comisariatului de Poliție al raionului Cantemir, exercitând funcția de inspector superior al Grupei antidrog a Secției poliției criminale a Comisariatului de Poliție nominalizat, fiind investit potrivit art. 12, 13 Legii cu privire la poliție nr.416 din 18.12.1990, cu anumite drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorităților publice, fiind conform art.123 alin.(1) Cod penal persoană cu funcție de răspundere, căreia într-o întreprindere, instituție, organizație de stat sau a administrației publice locale, ori într-o subdiviziune a lor, i se acordă, permanent sau provizoriu, prin stipularea legii, prin numire, alegere sau în virtutea unei însărcinări, anumite drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorităților publice sau a acțiunilor administrative de dispoziție ori organizatorico-economice, urmărind scopul obținerii mărturiilor de recunoaștere a vinovăției de la Cauzan Viorel și Cauzan Nicolae, care erau suspectați de săvârșirea maltratării lui Cravenco Sveatoslav și jafului în privința lui Doina Vadim, care a avut loc la 02 ianuarie 2010, orele 21:00-22:00, în satul Constantinești, r-nul Cantemir, fără a le explica drepturile prevăzute de art.64 Cod de procedură penală, în special dreptul de a fi asistat de un apărător ales sau care acordă asistență juridică garantată de stat și dreptul de a face declarații sau să refuze de a le face, intimidându-i și făcând presiuni asupra lor, prin înjurarea lor, le-a provocat, în mod intenționat dureri fizice, care se manifestă prin lovirea de mai multe ori cu pumnii în cap a victimei Cauzan Viorel și prin lovirea de mai multe ori cu pumnii în regiunea toracelui și o dată în cap a victimei Cauzan Nicolae.

2. Prin sentința Judecătorei Cantemir din 24 martie 2011, Culicovschi Pavel a fost achitat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.309¹ alin.(1) Cod penal, din motivul că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

3. La 15 aprilie 2011, procurorul a declarat apel împotriva sentinței enunțate, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art.309¹ alin.(1) Cod penal, la 02 ani și 06 luni închisoare și aplicarea art. 90 Cod penal cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 3 ani, și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în organele MAI pe termen de 3 ani.

Apelantul a susținut că, sentința primei instanțe este una ilegală, deoarece instanța nu a luat în considerație totalitatea probelor administrate în cadrul urmăririi penale, nu a ținut cont de circumstanțele săvârșirii infracțiunii și de întregul suport probator, dându-i o apreciere critică, iar concluziile instanței vin în contradicție cu probele examinate.

Potrivit art. 394 Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței trebuie să cuprindă, în prealabil, probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe. Aceleași cerințe sunt stipulate și în pct. 19 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție privind sentința judecătorească nr. 5 din 19.06.2006, potrivit căruia „una din condițiile adoptării unei sentințe legale este corespunderea părții descriptive a ei cu circumstanțele constatate în ședința de judecată. La întocmirea ei, instanța trebuie să îndeplinească cerințele art. 394 Cod de procedură penală și să soluționeze toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală, în aceeași consecutivitate. Partea descriptivă a sentinței trebuie să cuprindă: ... probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată, argumentându-se motivele admiterii sau respingerii probelor: atât de învinuire, cât și de apărare. În orice caz, se supun analizei toate probele examinate în ședință, indiferent de faptul că sunt cuprinse în cauza penală sau au fost prezentate de către părți direct în ședință ... Este necesar nu numai de a indica numele și prenumele părții vătămate și ale martorilor, prin depozițiile cărora, în opinia instanței, sunt confirmate unele sau alte circumstanțe de fapt, dar și de a expune esența acestor depoziții, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse”. Instanța de judecată a ignorat aceste cerințe.

La urmărirea penală și în ședința de judecată Cauzan Nicolae a indicat că, pe inculpatul Culicovschi Pavel l-a văzut pentru prima dată în seara cu pricina. În iarna 2010, la casa de cultură din s. Coștangalia s-au bătut cu niște băieți. După bătaie băieții străini au plecat și s-au întors cu poliția, și el cu fratele său, Mocanu Maxim și Pîrlog Ștefan au fost duși la CPR Cantemir. La poliție erau luați câte unul în birou, Cauzan Nicolae a fost luat de inculpatul Culicovschi Pavel în biroul de la etajul I, unde a fost lovit de către inculpat de 2 ori cu pumnul în cap și întrebat despre bătaia, ce a avut loc și despre niște bani, precum și din discuțiile avute a fost impus să recunoască vina de comiterea unei fapte infracționale și să-i întoarcă paguba băieților necunoscuți.

Declarațiile analogice au fost date de către partea vătămată Cauzan Viorel, care a mai menționat că în timpul interogatoriului inculpatul Culicovschi Pavel îl lovea cu pumnul în cap din motiv că nu-i plăcea răspunsul la întrebare. Interogatoriul părților vătămate Cauzan Viorel și Cauzan Nicolae s-a repetat de mai multe ori cu interval mic. Astfel de acțiuni necesită a fi apreciate ca un mijloc de tortură în scop de intimidare și asuprire a părților vătămate.

Nu au fost apreciate de instanța de judecată, ci pur și simplu declarativ descrise în sentință, depozițiile martorului Pîrlog Ștefan care a confirmat pe deplin declarațiile

părților vătămate Cauzan Nicolae și Viorel, și a mai adăugat că dînsul în seara respectivă n-a dat careva explicații, că în biroul unde se aflau consecutiv părțile vătămate Cauzan Viorel și Nicolae, se auzea țipete. Martorul Pîrlog Ștefan în ședința de judecată nesemnificativ și-a schimbat declarațiile față de cele date în cadrul urmăririi penale, prin faptul că la etapa începătoare dînsul a declarat că a auzit niște strigăte sub formă de „nu mai lovi”, iar în cadrul ședinței de judecată a relatat că din țipetele auzite în birou n-a înțeles sensul.

Instanța de judecată nu s-a expus și în privința proceselor-verbale de confruntare, întocmite în cadrul urmăririi penale.

Nu au nici un suport juridic argumentele instanței referitor la actul de învinuire, deoarece ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul au fost întocmite în conformitate cu normele de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 15 februarie 2012, apelul declarat de procuror a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței.

Instanța de apel a relevat că, în conformitate cu prevederile art. 52 Cod penal, se consideră componenta infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă.

Componenta infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din prezentul cod.

În conformitate cu prevederile art. 309¹ alin.(1) Cod penal, infracțiunea de tortură se exprimă prin provocare, în mod intenționat, a unei dureri sau suferințe fizice ori psihice unei persoane, în special cu scopul de a obține de la aceste persoane sau de la o persoană terță informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care acesta sau o terță persoană l-a comis ori este bănuită că l-a comis, de a intimida sau de a face presiune asupra ei sau asupra unei terțe persoane, sau pentru orice alt motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare a fi ea, dacă o asemenea durere sau suferință este provocată de o persoană cu funcție de răspundere sau de oricare altă persoană care acționează cu titlu oficial, ori la instigarea sau cu consimțământul expres sau tacit al unor asemenea persoane.

Astfel, în cazul infracțiunii de tortură nu este suficient pur și simplu să se fi provocat o durere sau suferință fizică ori psihică. Legiuitorul cere ca această durere sau suferință să fie puternică.

La speță, Culicovschi Pavel se învinuiește în provocarea, în mod intenționat, a unei dureri fizice unei persoane, în special în scopul de a obține de la această persoană mărturisiri, de a o intimida, de a face presiune asupra ei, dacă o asemenea durere este provocată de o persoană cu funcție de răspundere.

În astfel de circumstanțe, instanța de apel a considerat că lipsește latura obiectivă a infracțiunii imputate inculpatului, care constă în acțiunea de provocare a unei dureri fizice persoanei, în legătură cu ce fapta imputată lui Culicovschi Pavel nu întrunește elementele infracțiunii, prevăzute de art. 309¹ alin.(1) Cod penal.

Instanța de apel a menționat că, conform prevederilor art. 390 alin.(1) pct.3) Cod de procedură penală, sentința de achitare se adoptă dacă fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Reieșind din cele expuse, instanța de apel a conchis că prima instanță just și legal a concluzionat privitor la achitarea lui Culicovschi Pavel de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin.(1) Cod penal din motivul că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, deoarece eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs. Recurentul a invocat că, art. 309¹ din Codul penal, prevede răspunderea penală pentru - provocarea, în mod intenționat, a unei dureri sau suferințe puternice, fizice ori psihice unei persoane..., astfel, din această normă penală rezultă că în cazul infracțiunii de tortură este suficient provocarea a unei dureri fizice sau psihice unei persoane, ori provocarea unor suferințe puternice, fizice sau psihice unei persoane; instanța nu a ținut cont că, potrivit Regulamentului de apreciere medico-legală a gravității vătămării corporale, aprobat prin Ordinul MS nr.99 din 27.06.2003, bătăile se caracterizează prin aplicarea loviturilor multiple și repetate, și torturarea se manifestă prin acțiuni care produc dureri perseverente, repetate sau îndelungate; instanța neîntemeiat nu a reținut declarațiile părților vătămate Cauzan Viorel și Cauzan Nicolae despre aplicarea violenței și multiplelor lovituri, aplicate lor, instanța de apel nu s-a pronunțat dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul Culicovschi Pavel, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, inclusiv asupra tuturor probelor prezentate, astfel, practic, a repetat concluziile primei instanțe.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 04 decembrie 2012, a fost admis recursul ordinar declarat de procuror, casată decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a relevat că, instanța de apel s-a limitat la critica actului de învinuire și a omis să aprecieze depozițiile consecvente ale părților vătămate, privind maltratarea de către inculpat timp de 20-30 de minute în incinta Comisariatului de poliție, pentru a fi intimidați și impuși să recunoască vina de comiterea unor fapte infracționale.

Astfel, circumstanțele expuse atestă în mod lucid că, instanța de apel nu a judecat apelul procurorului în condițiile legii, deoarece nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a adoptat o hotărâre, care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 30 decembrie 2013, a fost respins, ca nefondat, apelul procurorului, cu menținerea sentinței.

Instanța de apel a relevat că, concluzia instanței de fond privind achitarea inculpatului de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.309¹ alin.(1) Cod penal, din motivul că fapta incriminată nu întrunește elementele infracțiunii, este una justă, adoptată în baza tuturor probelor administrate, care au fost corect apreciate prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Instanța de apel a considerat că, fapta imputată inculpatului Culicovschi Pavel, nu este reflectată în elementele (latura obiectivă) infracțiunii prevăzute de art.309¹ alin.(1) Cod penal.

Pe lângă aceasta, înjurarea părților vătămate incriminată ca o acțiune distinctă de tortură inculpatului Culicovschi Pavel, prin sine nu poate fi atribuită la tortură în sensul art.309¹ Cod penal, așa cum o atare acțiune, chiar și în cazul când se constată că a avut loc, nu trece acel prag de severitate stabilit la articolul respectiv prin calificativul "*dureri sau suferințe puternice*" pentru a fi atribuite la categoria actelor de tortură.

Totodată, instanța de apel a acceptat că, sarcina probațiunii neaplicării pretinsei torturi în cazul din speță este pe seama autorității în a cărei custodie s-au aflat Cauzan Viorel și Cauzan Nicolae. Dar în același timp instanța de apel, la fel ca și prima instanță,

au reținut că, victimele pretensei torturi Cauzan Viorel și Cauzan Nicolae nu au vătămări corporale. Declarațiile părților vătămate Cauzan Viorel și Cauzan Nicolae, precum că au suferit dureri și au primit tratament medical după evenimentul faptei incriminate inculpatului, nu pot fi acceptate ca un fapt constat, așa cum respectivele declarații nu sunt confirmate de nici o probă. Nu au fost prezentate documente medicale confirmative, iar procurorul care a condus urmărirea penală, și nici părțile vătămate Cauzan Viorel și Nicolae la propria inițiativă, nu au solicitat investigația medico-legală în vederea constatării consecințelor pretensei acțiuni violente ale inculpatului. Astfel că probatoriul pretensei acțiuni de tortură este sprijinit doar pe declarațiile părților vătămate Cauzan Viorel și Nicolae, și declarațiile indirecte ale martorului Pîrlog Ștefan.

De asemenea, relevant a fost că martorul Mocanu Maxim în ședința instanței de apel a făcut declarații care îl dezvinovățesc pe inculpatul Culicovschi Pavel și totodată combat declarațiile părților vătămate Cauzan și ale martorului Pîrlog Ștefan.

8. Decizia este atacată cu recurs ordinar de către procuror, care făcînd trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată. Recurentul invocă că, hotărîrea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Recurentul mai invocă că, sunt suficiente probe într-u confirmarea săvîșirii infracțiunii de către Culicovschi Pavel, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor probelor prezentate în apelul declarat.

9. Judecînd recursul în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că, acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

10. Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

11. Recurentul invocă în recursul ordinar ca temei pentru recurs pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

12. Colegiul penal reține că acest temei nu și-a găsit confirmarea în instanța de recurs, mai mult, din conținutul recursului rezultă că, procurorul critică aprecierea probelor și achitarea greșită a inculpatului, or, instanța de apel a verificat legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, iar conținutul deciziei corespunde prevederilor art. 414, 417 Cod de procedură penală, astfel, argumentul expus în recurs este neîntemeiat și se respinge, deoarece soluția criticată este una corectă ce rezultă din cumulul de probe prezentate și anexate la materialele cauzei și, respectiv, cercetate în ordinea prevăzută de lege, dîndu-se aprecierea cuvenită.

Instanța de recurs constată că, potrivit ordonanței de punere sub învinuire (f.d. 107 vol. I) și rechizitoriul, lui Culicovschi Pavel i-a fost înaintată învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin. (1) Cod penal, potrivit indicilor: *provocarea, în mod intenționat, a unei dureri fizice unei persoane, în special cu scopul de a obține de la această persoană mărturisiri, de a intimida, de a face presiuni asupra ei, dacă o asemenea durere este provocată de o persoană cu funcții de răspundere.*

Dispoziția art. 309¹ alin. (1) Cod penal prevede răspunderea penală pentru provocarea, în mod intenționat, a unei dureri sau suferințe puternice, fizice ori psihice unei persoane, în special cu scopul de a obține de la această persoană sau de la o persoană terță informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis sau este bănuită că l-a comis, de a intimida sau de a face presiuni

asupra ei sau asupra unei terțe persoane, sau pentru orice alt motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea, dacă o asemenea durere sau suferință este provocată de o persoană cu funcții de răspundere sau de oricare altă persoană care acționează cu titlul oficial, ori la instigarea sau cu consimțământul expres sau tacit al unor asemenea persoane, cu excepția durerii sau a suferinței ce rezulta exclusiv din sancțiuni legale, inerente acestor sancțiuni sau ocazionate de ele.

Astfel spus, latura obiectivă a infracțiunii de tortură se realizează printr-o faptă aplicată unei persoane, faptă care are drept consecințe prevenirea unei dureri sau suferințe puternice ori psihice. Aceste acțiuni pot lua diferite forme sau se pot manifesta în diferite moduri.

Colegiul reține că, în acest sens, atât prima instanță, cât și instanța de apel, corect au ajuns la concluzia că fapta imputată inculpatului Culicovschii Pavel nu este reflectată în elementele infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin. (1) Cod penal. Acuzatorul de stat nu a prezentat careva probe pertinente cauzei, ce ar confirma faptul, că pretinsele lovituri aplicate lui Cauzan Viorel și Cauzan Nicolae i-au cauzat dureri fizice sau psihice puternice. Mai mult, acest semn calificativ nici nu a fost înaintat în învinuirea adusă lui Culicovschii Pavel.

Din acest punct de vedere, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că termenul „puternic” (utilizat în sintagma „durere sau suferință puternică”), ca și trăsătura de minimum de gravitate, la care se face trimitere pentru aplicarea art. 3 „Interzicerea torturii” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sunt relative prin esența lor. Pentru a preciza acel prag minim de gravitate necesar a fi depășit pentru a califica fapta ca tortură, trebuie luată situația în ansamblu în care s-a aflat victima: durata și efectele fizice sau psihice ale tratamentului aplicat victimei, sexul, vârsta, starea sănătății ș.a.

În speță este stabilit cu certitudine faptul că, victimele pretinsei torturi nu au vătămări corporale sau consecințe ale acțiunilor de tortură sau rele tratamente, fapt ce reduce considerabil prezumția existenței faptului torturii persoanei aflate în custodia poliției.

Colegiul reține că, instanța de apel corect a stabilit starea de fapt și de drept, ea concordă și se bazează pe analiza materialului probator, iar motivele invocate de procuror au fost obiect de studiu la cercetarea probelor în apel, care s-a petrecut sub toate aspectele, complet și obiectiv, prin prisma principiului contradictorialității și nemijlocirii, bazându-se pe declarațiile părților vătămate Cauzan Viorel, Cauzan Nicolae, a martorilor Miron Ilie, Marțea Roman, Pîrlog Ștefan, Mocanu Maxim ș.a..

În contextul celor expuse, Colegiul penal menționează că, pentru adoptarea soluției sale, instanța de apel a verificat și cercetat probele prezentate de către procuror pe parcursul judecării cauzei penale și enumerate de recurent în recursul declarat, corect ajungând la concluzia că aceste probe nu demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin. (1) Cod penal, cu atât mai mult, din declarațiile martorilor nu se observă o careva ilegalitate săvârșită anume de Culicovschi Pavel.

Tot aici, instanța de recurs remarcă că, procurorul nu a prezentat careva probe noi, suplimentare, în favoarea acuzării, iar în conformitate cu prevederile art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală și jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile omului, sarcina probatoriului în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel revine acuzatorului de stat, în virtutea funcției lui procesuale (art. 51, 53, 320 Cod de procedură

penală). Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, în hotărîrea Capean contra Belgiei din 13 ianuarie 2005, a constatat că, în materie penală, problema administrării probelor trebuie să fie abordată prin prisma art. 6 § 2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

În această ordine de idei, Colegiul penal conchide în mod convingător că partea acuzării în susținerea apelului asupra sentinței de achitare nu a îndeplinit cerințele legii privitor la prezentarea probelor, ce ar servi temei pentru o nouă interpretare a lor de către instanța de apel, or, apelul declarat conține descrierea probelor administrate în cadrul cercetării judecătorești, cu interpretarea acestor probe în formă tendențioasă, fără a se referi și la alte circumstanțe ce au importanță pentru cauză și care au fost omise, ca de altfel și în recursul declarat, a invocat probele ce aparent indică la vinovăția inculpatului.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal apreciază ca fiind corectă concluzia instanței de apel, deoarece corespunde circumstanțelor de fapt ale cauzei, temeiurile invocate de recurent, și anume art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu persistă în cauză, iar hotărîrea atacată este legală și întemeiată, ceea ce impune soluția de a respinge, ca inadmisibil, recursul declarat de procuror.

13. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Cahul, Dumitru Calendari, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 30 decembrie 2013, în cauza penală în privința lui **Culicovschi Pavel Pavel**, cu menținerea hotărîrii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Publicată integral la 14 octombrie 2014.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Ion Guzun

Liliana Catan

Nadejda Toma

Petru Moraru